

Barnen som ingen vill ha

I höstas kom en marockansk pojke in på [Barnrättsbyråns](#) kontor. Han ville ha hjälp med att få veta vart han skulle vända sig för att få leva ett anständigt liv.

Pojkens besök blev upptakt till en kartläggning av de nordafrikanska ungdomarnas situation och myndigheternas valhända försök att hjälpa. Kartläggningen har gjorts av frilansjournalisten **Peter Leander** som intervjuat företrädare för berörda myndigheter och organisationer och i samarbete med Barnrättsbyrån publicerat rapporten

De önskade En rapport om de ensamkommande marockanska barnen i Sverige. Hela rapporten går att [ladda ner här](#).

Många av de omkring 800 nordafrikanska barn och unga som befinner sig i Sverige (200-300 i Stockholmsområdet) har haft ett tufft liv redan i sina hemländer. Många, men inte alla, har levt på gatan sedan tidig ålder. Några vill ha ett annat liv och tar sig till Europa och Sverige. Några söker asyl, andra inte. Så länge de är under 18 år kan socialtjänsten hjälpa. Efter 18 betraktas de som vuxna och får klara sig själva.

Adel, som den marockanska pojken i kartläggningen kallas, kom till Sverige när han var 16. Han hade dessförinnan levt på gatan, utkastad hemifrån. Han fick hjälp med boende och god mat, fick gå i skolan och lärde sig svenska. Men när han fyllde 18 upphörde allt. Hans asylansökan avslogs, han ville inte tillbaka till Marocko och han kunde inte heller avvisas dit, då han saknade identitetshandlingar. Marocko vill ha bevis för att han är marockan för att ta emot honom. Adel hamnade i ett ingenmansland och hade inget annat val än att leva på gatan.

Myndigheter och organisationer har haft upprepade kontakter med Marockanska ambassaden. Polisen och Migrationsverket har

gjort studieresor till Marocko för att få en bild av det samhälle som möter barnen där. I början av året initierade regeringen en svensk-marockansk kommitté i hopp om samarbete kring återvändande. Få tror att det kommer att ge resultat, barnen vill inte till Marocko och Marocko vill inte ha dem. I Marocko är det inte konstigt att barn lever på gatan, här finns omkring 80 000 gatubarn.

Följaktligen har vi ett antal barn och ungdomar som lever i ett ingenmansland, utsatta för misshandel, droger, kriminalitet och människohandel.

Barnrättsbyrån menar att vad som krävs är:

- ett fungerande samarbete mellan socialtjänsten och Migrationsverket
- fortsatt stöd och hjälp till 18-åringar
- flexibla boendeformer
- en sammanhållen vårdkedja
- en meningsfull vardag och
- sist men inte minst, när verkställighet inte är möjlig, uppehållstillstånd.

Frågan som ställs i rapporten är "vad ska Sverige göra för att denna grupp barn inte ska växa upp och bli grovt kriminella vuxna, det vill säga hamna i en livssituation som förstör deras liv och kostar samhället miljontals kronor". Svaret borde vara, Sverige ska ta ansvar för de ungdomar som finns inom landets gränser.

Adel sitter nu i låst förvar för att utvisas från ett land där han inte får stanna till ett land som inte vill ha honom.

Gun-Lis Angsell